

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS, manè diſcutienda in Scholis Medicorum, die Jovis ſecundo menſis Aprilis, Anno Domini M. DCC. L.

M. ANTONIO-NICOLAO GUENAULT,

Doctore Medico, Præſide.

An Leucophlegmatiæ, leves Scarificationes?

I.

MACHINAM humanam format unicum vas multifidum, quod, ut diametro, ſic & nomine varium. Per ejus ramos, licet ſub finem ſtupendæ tenuitatis, varii generis fluida, perenni motu aguntur, tenuantur, ſecernuntur. Magna enaſcens è corde arteria, innumeros ſpargens ſurculos, ad omnes corporis partes ſanguinem pellendo vehit, quem excipiunt duplicis ſpeciei vaſa; venæ, ſcilicet, ſanguineæ, & arteriæ lymphaticæ. Has longè nu-

merosiores; promissiores, minores; subit lympha, sive alba cruoris portio; denegato rubris ipsius globulis, utpotè crassioribus, aditu; qui quidem globuli, urgente cordis & arteriarum systole, venarum radices immediatè inire coguntur, cor iterùm petituri. Lympha verò arterias suas emensa, sepositis diversis secernendis succis, à venis lymphaticis hauritur, ad cor itidem devehenda. Si quæ autem pars, maximè corporis ambitus lymphaticis vasis scatet. Cutem intrà, & adiposi corporis cellulas, mirabile horumce tubulorum rete spatiatur, quod oculis jucundè manifestant injectiones. Quò facilior foret & citior revehendi cruoris ad commune principium regressus, opus erat ipsi duplici viâ, quam suppeditant venæ sanguineæ & lymphaticæ, ne sanguinis circuitus tardaretur, sed fluxûs in arteriis celeritas, mediantibus utriusque generis venis, compensaretur. Dùmliberè fit ille liquidorum circuitus, viget sanitas. Ex illorum inordinatione, nascitur morbus; & sicut à cruoris stasi, phlogoses, morbi acuti, phlegmone, erysipelas, ac cæteri tumores inflammatorii; sic & ab impedito lymphæ cursu, hydrops, œdema, leucophlegmatia. Tumet in hâc partium, præsertim inferiorum, universa cutis, albet, emollitur, laxatur; prementis digiti vestigium retinet. Sensim corrumpitur subsistens liquidum, & funesta minatur symptomata, nisi maturè tollatur continens morbi causa.

I I.

QUEMADMODUM cacochymiæ, cachexia; sic cachexiæ leucophlegmatia plerumque soboles; cujus causa proxima, stagnans lympha, à sanguinis morâ, vel conglobatarum glandularum obstructione, oriunda. Progredienti verò sanguini moras nectunt ipsius spissitudo, aquea diathesis, paucitas, vasorum ejus compressio, vel tandem à morbo atonia superstes. Æquo spissior sanguis, systalticam cordis & arteriarum vim recusans, segniter vibratur; tardi-gradus eructat lympham, tegumenta inundantem. Parem lymphæ exundationem & stagnationem ab aqueâ sanguinis diathesi, fibras laxante, expectes. Nec mirum si post hæmorrhagias aliasque immodicas evacuationes, imminutâ sanguinis mole, deficiente sufficienti succi nervosi secretione, languentibus proindè solidis, cruor inertiùs propulsus, suum deponat aqueum laticem, adiposum corpus jam laxum & à corde dissitum, irrigaturum. Similis contingit effusio lymphæ, à vasorum sanguineorum compressione, ligaturâ. Compressis ab utero iliacis gravidarum venis, enascitur crurum œdema; à venâ, vel membro ligato, tumor œdematosus. Haud quoque rara ab effœtis à morbo viribus, leucophlegmatia; etenim sub atoniâ corporis, fibrarum elaterem remitti; vasorum parietes considere; fluida deside procedere passu; stomachum lassari; alimentorum solutionem depravari; chylum malè subactum sanguini suppeditari, quid frequentius obvium? Nùm hâc positâ virium defectione, laxatæ tegumentorum cellulæ torpentibus aquis madeant, necessum habent? Hinc è morbo recreatis, pedum, crurum, manuum, imò & vultûs œdematosus tumor familiarissimus. Eundem tumorem à conglobatarum glandularum obstructione observare est: in his enim organicis partibus impactus obex, præpeditâ lymphæ transmissione, ipsius restagnationi præbet ansam. Quot & quanta ex his me-

moratis caufis futura mala ! Diuturniori morâ acrior & vitiofior facta lympha, teneros vaforum fuorum parietes fenfim laxando, comminuendo, laniando, effunditur. Hinc hydatides, abfceffus ferofi, ulcera cacoethea, gangræna, tandem mors. Ociùs igitur vacuandæ funt hebetes aquæ, ne corruptelam concipiant.

I I I.

RESTAGNANTEM in leucophlegmatiâ lympham non unica eliciendi via. Patet frequentior per diurefin & catharfin. Nonnunquam per hydrofin, effufa carcere, fibi pandit iter. Idcircò in fpifsâ fanguinis diathefi & glandularum infarctu, aperientia, diuretica, hydragoga, mochlica, hydrotica exhiberi, vaporifque balnea & hypocaufta adhiberi folent; his fiquidem remediis lenta tenuantur fluida, referantur glandularum ergaftula, per renes faciliùs & copiofiùs fecernitur ferum; contrectatæ à catharticis inteftinorum glandulæ, lympham fufiùs effundunt. Sic hauriuntur exundantes aquæ. Verùm quantâ morâ, quantis ægrotantium cruciatibus, quantâ totius corporis macie, dubium illud beneficium obtingat, plura teftantur exempla! Imò fubit metus ne, eliminatâ à folo cruore lymphâ, magis ac magis infpiffetur fanguinea moles, confuetum ideò circuitum tardiùs abfolutura; dùm interim madet corporis peripheria. Quid eft ergò cur hifce remediis diutiùs inftiteris? Cùm faciliora, expeditiora & minùs tædiofa præftò fint alia auxilia; leves intellige Scarificationes, quibus cautè adhibitis, brevì cedit aqua intercus.

I V.

QUO profperè fuccedant Scarificationes, hæc potiffimùm obfervanda veniunt. 1°. Intacti remaneant mufculi, ita ut mali fedes ferro tantùm attingatur. Secùs madidiora fubirent ulcera curatu difficiliora. Cutem igitur ad corpus adipofum ufque lanceolâ fcindere, & in quâque crurum internâ ac externâ, femorumve anteriori parte, duas trefve Scarificationes, quatuor tranfverfos circiter digitos longas, inftituere fufficit. Totius corporis ambitûs redundans humor, datâ hâc eluvie, ftillando profluet ex omnibus adipofis cellulis, utpotè fibi invicem communicantibus. 2°. Tempeftivè fiant incifiones. Erraret qui feriùs ad hoc confugeret præfidium. Diutiùs in corpore reftitans vel tenuiffimum liquidum, acorem ducit; fibrofum flacceffit tegumentorum madidius textile; nervorum extrema fpirituofo ac vitali fucco orbantur; vulnerata cutis, udior, cicatrici repugnans, manante corripitur ulcere, fæpiffimè fphacelo. Priufquàm ergò hæc inufta fuerit labes, & fimul ac cæterorum remediorum vim eluferit morbus, minimè protelari, quin imò ipfis fociari amant Scarificationes. 3°. Nulla fit in vifceribus inveterata obftructio, nullus immedicabilis fcirrhus, nullum ulcus, nec fcorbutus, fyphilis, fcrophulæ. Haud ab atoniâ, inediâ, hæmorrhagiâ, vel fub diuturniori ægritudine fatifcat æger. Sic conflictatus, Scarificationibus paulùm juvari, non verò fanari poteft. 4°. Peractâ operatione, fplenia aquâ-vitæ camphoratâ, vel aliâ congruenti madida, fibrarum tonum inftaurandi causâ, vulnufculis admoveantur. Effufo latice, citò coalefcent.

V.

QUID in leucoplegmatiâ fausti sperandum à levibus Scarificationibus, neminem intento rem animo perpendentem fugit. Laxatæ adiposarum cellularum fibræ, exuberantibus undis liberatæ, pristinum elaterem, sese contrahendo, recuperare valent. Vasa omnia amissum tonum resumunt. Instaurantur systaltici motus. Liquida validiùs urgentur. Secretiones & cæteræ functiones redintegrantur. Sic detumescit & firmatur cutis. Id boni contigisse, plus vice simplici observavimus. Si quâ arte, hâc potissimùm Chirurgiâ ægros sanitati reddendos certum est. Alia nihilominùs haud improbamus medicamenta, quæ, quò Natura vergit magis, sive diuresi, sive catharsi, vel diaphoresi, serosam colluviem eliminandi virtute pollent. Auxiliatrices manus sibi mutuò præstant Pharmacia & Chirurgia. Hæc tamen tutior est, citior & jucundior. Ex ipsâmet affectâ parte immoratum effundit liquidum, quod nonnisi per longos, & sæpiùs impeditos tramites, medicamentorum vel efficacissimis viribus, secretoria peteret. At iterùm monere juvat sedulò cavendum, ne jam flaccidæ partes ac depauperatæ scarificentur; si eas gangrænæ minùs obnoxias fore, velis. Nec altiùs adacto ferro saucientur musculi, quos à putridis ulceribus arceri satagis. Hæc neutiquàm timenda veniunt, modò ægrotantibus adhuc constent vires, & ii deploratâ symptomatum sævitate nondùm crucientur, nusquamve corpus adiposum ultrà pervadant sectiones.

Ergò Leucophlegmatiæ, leves Scarificationes.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciscus Bidault.

M. Joannes-Claudius Munier, Consiliarius Medicus Regis ordiarius & Domûs Regiæ Invalidorum.

M. Ludovicus-Renatus Marteau.

M. Josephus Lallemant.

M. Petrus Poissonnier, Professor & Censor Regius.

M. Antonius le Camus.

M. Ludovicus-Maria Pousse, Censor Regius.

M. Antonius Casamajor, Censor Regius.

M. Raymundus de la Riviere.

Proponebat Parisiis, JOANNES MAC-MAHON, Laonensis in Hiberniâ, Doctor Medicus Remensis, ultimo sæviente Bello, Medicus Exercituum Regis ad Rhenum, Neo-Brisaci in Nosocomio Regio Medicus Ordinarius, necnon Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1750, à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1750.